

Vida Olotina

REVISTA QUINZENAL NACIONALISTA

Comprat a J. F. en 1930

ANY I ————— NÚM. 14
OLOTT, 1 DE OCTUBRE DE 1915

ESTABLIMENT TIPOGRAFIC

DE

PERE ALZAMORA

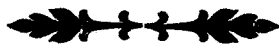
CLIVILLERS, 16.

TELEFON, 22.

OLOT

DOCUMENTS COMERCIALS OBRES REVISTES
PERIÒDICS CARTELLS I TOTA MENA DE IMPRESSIONS

LLIBRERIA I OBJECTES D' ESCRIPTORI ALTA NOVITAT

INDIENS ASSORTIT EN POSTALS PER A TOTS ELS GUSTOS I PREUS

Vida Olotina

REVISTA QUINZENAL NACIONALISTA

Any I

OLOT, 1 de Octubre de 1915

Núm. 14

<p>Preus de subscripció</p> <p>Olot, any. 2'50 ptes. Fora, „ 3'00 „ Número solt 10 céntims Anuncis, segons tarifa. Pagos a la bestreta.</p>	<p>Direcció i administració: Carrer de Clivillers, núm. 16, on se dirigit tota la correspondència. No 's retornen els originals</p>
--	--

CAMPANYA ELECTORAL

«Que el fi de la controversia o de la disputa
no s'ha la victoria, sinó la millora.»

Josep Joubert. Trad. Xenius.

LA LLIGA REGIONALISTA EN LES VINENTES ELECCIONS

La intervenció regionalista en nostre Municipi, ha estat, fins al present, continguda en un radi forçosament reduït per causa de la especial investidura amb que anaven els regidors regionalistes a l'Ajuntament.

Això no vol dir que els regidors regionalistes hagin fet mal ús del càrrec, ans precisament és públic i notori el prestigi que ha acompanyat sempre als nostres regidors de significació regionalista, prestigi guanyat honrosament i lligitimat per medi d'una actuació sempre seriosa, equànima, activa i concienta. Però aquest prestigi, derivat de sa peculiar i inconfundible actuació, ha estat un prestigi personal que si bé és molt honorós per els que l'han conquerit no pot tenir la eficàcia, no pot donar el fruit necessari, perquè no gaudeix de l'amplitud d'acció, força i recursos d'un nucli orgànic d'opinió col·lectiva.

O, per dir-ho en termes concrets; els regidors regionalistes han anat fins ara al Municipi formant part d'una coalició determinada, composta de varis nuclis d'opinió, que convergien en un parcial punt de vista però que no constituïen una comunitat amb organització, aspiracions ni pensament col·lectius.

Resultat d'aquesta especial situació dels regidors regionalistes, era: que devien ser pocs, tota vegada que eren elegits en combinació amb regidors d'altres grups dintre una sola candidatura; que no tenien llibertat d'acció car havien d'obrar d'acord amb els altres regidors de la coalició, homes d'escola distinta o contrària, que miraven moltes qüestions des de distint o contrari punt de vista que 'ls regidors regionalistes; que, per lo mateix, en moltes ocasions l'actuació dels regidors regionalistes era entrebancada per els propis companys de coalició, no essent fàcil defensar-se dels entrebancs per no fomentar disputes entre regidors elegits per els mateixos electors; que, per totes aquestes causes, no's podia manifestar amb plenitud el pensament regionalista en relació amb el Municipi, no podien utilitzar els regidors regionalistes els recursos que proporciona una organització pròpia i lliure, ni podien ésser apoiats en ocasions necessàries per un nucli d'opinió homogeni, concient i convençut, posseït de la força i l'entusiasme que donen aquestes qualitats.

Però ara les coses han canviat.

En virtut del rompiment de la coalició esmentada, promogut explícita, premeditada i termi-

nantment per el grupu tradicionalista en les passades eleccions provincials, la Lliga Regionalista té definitiva i total llibertat d'acció, i, fent-ne ús, va a intervenir en la propera renovació de l'Ajuntament com a nucli d'opinió, presentant candidatura pròpia.

La Lliga, obrant en aquesta ocasió enterament d'acord amb la màxima que serveix de lema a la campanya electoral que avui comencem no ha d'utilitzar les eleccions com a fi sinó com a mitjà; no ha de cercar la victòria amb mires a la satisfacció d'un interès polític o de grupu, sinó per a posar-la al servei de la Ciutat; no va a lluitar amb l'exclusiu objecte de vencer sinó per a treballar per la millora dels interessos olotins. Adverteixi's que no diem els interessos d'aquets o d'aquells olotins, d'aquets o d'aquells modes de pensar d'alguns olotins, sinó, simplement, dels interessos olotins.

De manera que la candidatura que presentarà la Lliga Regionalista podrà ésser votada per tothom perquè representarà l'esperit olotí en tota sa amplitut. Podrà ésser votada per dretes i esquerres perquè no enclourà cap sentit d'hostilitat; per rics i pobres perquè significarà l'equilibri on tots els interessos s'armonitzin; per lletrats i per senzills car advocarà per l'enaltiment cultural.

La candidatura de la Lliga aspirarà a ser la candidatura genuïnament olotina, lliure de partidismes i apassionaments, apta per a rebre sense por a claudicacions el manament genuïnament popular.

I la Lliga al patrocinar i treballar sa candidatura pot oferir garanties.

Serà la primera la honorabilitat intatxable dels dignes ciutadans que la formaran; aquesta serà unanimitat regoneguda quan sigui l'hora oportuna d'honorar aquestes planes amb sos noms.

Constituirà la segona garantia la tradició de rectitud, convivència i feconda activitat que fins ara han deixat en la Casa Comunal els regidors regionalistes que hi han passat.

I finalment serà penyora eloqüent de la confiança que als electors ha d'inspirar la candidatura de la Lliga el fet patent i innegable de la gran obra de reconstitució que han portat a cap en tots els organismes populars catalans els homes del regionalisme, principalment en la Diputació Provincial de Barcelona, vertader model de recta i enlairada funció de govern portada a cap amb una activitat, una perfecció i un seny sense parió en terres espanyoles.

I és lògic i natural que Olot, per mitjà dels futurs regidors regionalistes secundats per totes les branques de la organització de la Lliga, pugui aprofitar-se no sols de l'eficax exemple de

aquella notabilíssima funció de govern sinó que inclòs logri utilitzar mants auxilis que ens seran facilitats generosament per nostres companys de altres focus renaixents de Catalunya.

Entretant, l'idea que pensem donar, en articles successius, de lo que ha de constituir el ideal de l'actuació regionalista dins el Municipi olotí provarà la fidelitat amb que serà seguit el precepte de «que'l fi de la controversia o de la disputa no sia la victòria, sinó la millora».

Contestant a don Gabriel Maura

La crisi de 1909.

¡Cóm les recordo aquelles tres sessions dels dies 18, 19 i 20 d'octubre de 1909 que seran sempre un padró d'ignominia per a les Corts d'Espanya!

En la sessió del dia 18, el senyor Moret inicià el debat sobre els dos grans problemes que apassionaven la opinió: la guerra del Riff i la Revolució de Barcelona. Era natural que un debat sobre aquests fets sigués el començ de la legislatura que s'iniciava. Era natural que fos el senyor Moret, el cap del partit lliberal, qui plantejés aquell debat, al qual era natural també que hi prenguessin part els portaveus de tots els matços d'opinió representats al Parlament.

El discurs del senyor Moret del dia 18 fou un discurs d'oposició moderada al Govern del senyor Maura: fou el discurs d'un home que ha sentit el pes de les responsabilitats del poder i que pensa i es preocupi de què novament tindrà d'assumir-les. S'aixecà a contestar-li el senyor Maura i pronuncià un discurs admirable: el discurs propi d'un home de govern en un moment culminant de la seva vida pública.

El discurs del senyor Moret fou una decepció per als liberals i els republicans. El discurs del senyor Maura obtingué un éxit sorollós en la majoria. Els regionalistes, a l'acabar-se la sessió anàrem a felicitar el senyor Maura.

Aquell començ de debat, que consolidava el el Govern, indignà els liberals afamats de poder i excità a tots aquells que, sense ser liberals, esperaven d'un govern lliberal un tracte de favor que no havien obtingut en els tres anys de poder del senyor Maura. El descontent i l'excitació anava creixent per moments: ¡tres anys de oposició, tres anys de dejuni, tres anys que no regnava el favor sinó la justícia i, al presentar-se la ocasió per assaltar el poder i fruir-ne totes les ventatges, deixar-la perdre! ¡Allò era intolerable!

nable, monstruós i si el senyor Moret, en la rectificació, no anava a l'assalt del poder, s'havia de passar damunt d'ell i treure'l de quese! ¿Què no era patriòtic donar el trist espectacle d'una lluita pel poder quan estava encesa la guerra al Riff i el nom i la bandera d'Espanya eren arrogegats pel fang en les primeres ciutats d'Europa? ¿Cabories, tonteries de vell, idealismes ridícols de somniador! Els moros del Riff matant els nostres soldats i les turbes de París i de Roma i de Brussel·les difamant el Rei i Espanya, eren uns auxiliars preciosos, uns al·liats adorables, ploguts del cel per a portar a les delícies del pressupost els que en tenien una urgent i apremiant necessitat!

¡I el senyor Moret, el senyor Moret de sempre, pensant honradament per compte propi, però assumint i encarnant totes les monstruositats que li imposaven els altres, es decidí a seguir el camí que li marcaven els afamats de poder, a tota costa, encara que fos passant per damunt de la dignitat d'Espanya!

I vingué la sessió del dia 19. El senyor Moret semblava un altre: era un posseït en el còs del qual s'haguessin refugiat i trobat estada tots els mals esperits que 'l malefen, el dia abans, pels corredors del Congrés. El senyor Moret demanava el poder, exigia el poder i cada paragrafada seva era chorejada amb aplaudiments i crits dels que veien acostar-se el botí que miraven perdut el dia abans. El senyor Maura, al contestar-li, apel·là a la opinió pública i, referint-se a les eleccions que devien celebrar-se al cap d'un mes, digué que al resultat d'aquelles eleccions es sotmetia. El senyor Moret no acceptà l'emplaçament del senyor Maura davant dels electors; digué—i potser tenia raó—que en certs moments la opinió pública podien encarnar-la uns quants homes, els representants d'aquesta opinió cristallitzada en partits, i, davant d'ells plantejava la seva petició de poder.

S'acabà la sessió, i vaig pujar a la taula de la presidència per a demanar la paraula. Cap dels altres caps de minoria la havia demanada encara i el senyor Dato va inscriure el meu nom per a que l'endemà, des del primer moment, intervingués jo en el debat de petició de poder que el senyor Moret havia plantejat.

Recordo, com si fos ara, el discurs que jo pensava pronunciar. Hauria ocupat ben pocs moments l'atenció de la Cambra.

•••

«El senyor Moret—hauria dit—ha convidat als representants de totes les forces polítiques per a que manifestin el seu pensament en aquesta tercera de millor dret a ocupar el govern, que ha plantejat contra el senyor Maura, i jo, en re-

presentació de la minoria regionalista, acudeixo al seu convit i vaig a exposar la meva opinió.

El senyor Moret dirigeix tres acusacions al senyor Maura. L'acusa per la seva política davant les aspiracions autonomistes de Catalunya. L'acusa per la seva acció al Marroc, davant la agressió dels moros del Rif. L'acusa, finalment, per la repressió de les revoltes del mes de juliol. Més, el senyor Moret es limita a formular acusacions i s'absté de marcar criteris de Govern sobre problemes que, el primer, continuava plantejat com el primer dia; el segon no està liquidat encara i es presentarà de nou, amb tota seguretat; i el tercer, que pot repetir-se qualsevol moment, i jo, representant de partit cridat a donar la seva opinió, desitjo poder-la donar amb ple coneixement i, per això, em permetrà el senyor Moret que li formuli tres preguntes.

Acusa al senyor Maura de la seva actitud davant de les aspiracions de Catalunya. Es evident que el projecte d'Administració local del senyor Maura i la Llei de Jurisdiccions del senyor Moret marquen envers Catalunya dugues polítiques ben diferents: la primera, se encamina a una coral solució del problema català, a una canalització governamental de les aspiracions regionalistes; el segon és el camí del divorci, de la persecució, de la guerra civil. ¿Quins dels dos camins pensa seguir el senyor Moret, si se li entrega el govern.

Acusa el senyor Moret al senyor Maura per la seva actuació davant l'agressió dels moros del Riff. En aquesta actuació hi ha dos aspectes que poden implicar responsabilitats de govern: és el primer, la decisió, cosa exclusiva del Govern, de reprimir amb les armes una agressió contra les nostres tropes; és el segon la forma de portar a cap la repressió i això és cosa exclusiva de l'autoritat militar i la responsabilitat del Govern queda reduïda a mantenir l'autoritat militar si l'entén encertada, i a destituir-la si creu el contrari. ¿Es que el senyor Moret, si fos Govern, renunciaria a reprimir amb les armes una agressió contra les nostres tropes? ¿Es que el senyor Moret, si obté el Govern, destituirà al general Marina?

Acusa el senyor Moret al senyor Maura per la repressió dels successos de Barcelona. Les seves acusacions són d'una vaguetat desconcertant: tant aviat acusa de feblesa com de rigor excessiu i, en les seves paraules, hi ha declaracions concretes del respecte i acatament que li mereixen els fallos dels tribunals militars que el senyor Maura ha acatat i ha deixat executar. ¿Vol dir-nos el senyor Moret que hauria fet si hagués ocupat el poder quan esdevingueren els fets de juliol? ¿Vol dir-nos el que faria si ocupés el poder i fets semblants vinguessin a produir-se?

I, després de dir això, m'hauria sentat amb la convicció d'haver complert amb un elemental dever de patriotisme.

Els assaltants del poder, m'haurien cobert de injúries i de dicteris. El senyor Moret m'hauria llençat a la cara, una vegada més, la seva censura contra els debats laterals. Mes, al congriar damunt meu i damunt la representació regionalista tota la indignació dels assaltants del poder, hauria fet al senyor Maura i al seu Govern i al meu país, el mateix servei que altres vegades li havia fet seguint la mateixa tàctica: la tàctica de dir modestes paraules en nom del sentit comú en un lloc aon a voltes el sentit comú sembla que no hi pugui tenir entrada.

Hauria desconggestionat el debat; hauria donat lloc a altres intervencions i, sobre tot, hauria fet guanyar temps per que es calmessin els nervis i la gent de bon sentit del partit lliberal—que també n'hi ha... i avui n'están avergonyits d'aquelles sessions—s'hagués imposat.

Jo no sé si hauria pogut evitar la caiguda del Govern. Però estic segur que s'hauria evitat que caigués en la forma i amb les condicions en que va caure i que han produït totes les conseqüències que toquem avui encara.

Estava de Deu que els fets passessin de ben diferent manera. Al començar la sessió del dia 20, m'avisava el senyor Dato que el ministre de la Guerra ha demanat la paraula per a defensar la seva acció i la del general Marina i que, com els Ministres tenen dret preferent a parlar, jo hauré de fer-ho després d'ell.

Acaba el general Linares un discurs gris, que fa l'efecte d'un calmant, i, a l'aixecar-me jo, s'aixeca també el senyor Cierva, i, com era ministre i tenia dret preferent a parlar, haig de cedir-li el torn. I el senyor Cierva fa un discurs ple de indignació ben justificada; empedrat de fets i de comprovants aclaparadors. A cada paraula del senyor Cierva, la indignació dels assaltants se exalta i arriba, finalment, al paroxisme. S'asseu el senyor Cierva entre aplaudiments i imprecacions. El senyor Maura l'abraça, i aquella abraçada provoca un escàndol imponderable. S'alcen, cridant, els diputats, i el president del Congrés impotent per a restablir l'ordre, aixeca la sessió. La majoria desfila pel banc blau per a felicitar al senyor Cierva pel seu discurs, d'una lògica formidablement aclaparadora.

Als passadissos del Congrés l'agitació era extraordinària. Ex-ministres i generals deien, a crits, que sortien de la Monarquia si no es donava el poder al partit lliberal. El senyor Moret anunciava al president del Congrés que el partit lliberal negaria l'aigua i el foc al Govern i faria obstrucció a tots els seus projectes, fins als

que afectessin a la defensa nacional. Era tot un partit de govern qui obría càtedra pública de revolució, d'anarquia, d'antipatriotisme.

El conflicte que havia de venir fatalment en virtut de l'obra de sanejament polític que havia iniciat el senyor Maura; el conflicte amb que havia de comptar el senyor Maura al voler fer la revolució des de dalt, al voler sanejar, des del Govern, la vida pública espanyola, es plantejava per fi, amb tota nuesa, sense un vel de decor que el cubrés. Allò de la lluita del progrés contra la reacció; de l'Europa conscient contra la Espanya inquisitorial, són falornies que s'han inventat després. Els que els várem viure aquells moments d'ignominia, recordem ben clarament que tot aquell desencadenament de passions no va ser més que tot un pòsit de concupiscències comprimides que no podien aguantar més tres anys d'austeritat des del Govern.

¡I, davant d'aquest assalt... el senyor Maura va capitular, produint la més fonda decepció en la opinió espanyola que començava a despertar-se al veure que, en nom seu i al seu servei, s'estava governant!

¿Fou el senyor Maura qui capitulà en aquell moment? Si ho fou, no té dret a queixar-se avui de que no hi hagi ciutadania a Espanya. La ciutadania és una planta que, quan tot just neix, no se la pot sotsmetre a una freda decepció que la congela i la mata.

¿Fou la Corona qui capitulà? Tinc motius per sospitar lo contrari; mes, si fos errada la meua sospita... la carta del senyor Maura del primer de gener de l'any 1913 devia estar datada d'alguns anys abans: del mes d'octubre de 1909.

FRANCESC CAMBÓ.

QUESTIONS MUNICIPALS

FIRES I MERCATS

En la seguida serie d'assumtes municipals de que venim parlant aquí, ens correspon avui tractar, segons l'ordre que tenim establert, de les fires i mercats.

Les fires i mercats d'Olot no tenen, en l'actual moment, el lloc de consideració que per la importància de la ciutat els correspon, per estar mancats d'aquella fórmula organitzadora que requereixen totes les institucions per a fomentar-les i fer-les profitoses; i aixís cada dia que's passa en la permanència negligent, augmenten les dificultats per a conseguir lo que'l públic interès reclama a tothora. Veieu sinó la prova en el continuat i progressiu retraïment dels mercaders, atrets per altres poblacions que han millor organitzat les fires i mercats per haver-se

compenetrat de que aquesta vella institució mercantil és la que més contribueix a crear els nimbes de riquesa i prosperitat dels pobles.

Jo crec, per això, que una de les causes principals que han impossibilitat la desitjada organització, ha sigut la desconfiança que ha imperat en el esperit dels destinats a realitzar la reforma dels arcaïsmes establerts, car sempre que hi há hagut l'intent formal d'una modificació, há surgit prompte un grop de comerciants que per l'egoisme dels seus interessos, creats al entorn d'una plaça i dos carrers, han formulat enérgiques protestes, han posat en joc les costumades i fastigoses influències—arma que sempre blandeix la debilitat espanyola per a fer prevaldre la injustícia—matant els entusiasmes de una iniciativa benefactora. Però, hem de creure també que si la projectada modificació hagués sigut corolari d'un curós estudi i del parer de tots els estaments olotins, tal volta aquella hauria lograt imposar-se, a despit de les influències i protestes de grop.

Ens trovem avui en un exagerat nombre de dies senyalats oficialment per a la celebració de fires i mercats. Els mercats se celebren dugues vegades a la setmana—dilluns i divendres—sens que la concurrència es manifesti gens en el del divendres; per això si se suprimeix el corresponent a aquet dia, de segur que'ls establiments comercials no notarien la falta, ja que no hi há pas diferència en les transaccions dels demés dies ordinaris. Les fires, a més de tenir-ne el nom els mercats que's celebren el primer dilluns de cada mes, hi há les del primer de Maig, 9 d'Agost, de Sant Lluç que duren tres dies, de Sant Andreu, Sant Tomás i potser alguna altre que'n aquet moment no recordem per la seva escassa importància. De totes les ciutades, les de Sant Lluç son les que poden ostentar el nom amb més propietat; totes les restants no són més que mercats més o menys concorreguts.

Els llocs de la ciutat destinats a les transaccions de fires i mercats, són: plaça del Palau pel bestiar boví, passeig del Firal i plaça de Sant Esteve per les barraques ambulants, part externa del passeig del Firal i pujada del Roser pel bestiar de peu rodó, carrer de Lorenzana per a la venda de patates i plaça d'Alfons XII per a la de aviram, fruites, hortalisses, llevors i grà.

Amb lo referit no podem pas dir que les fires i mercats d'Olot careixin de dies i llocs per a llur celebració; però com que malgrat això no hi há la concurrència que correspon a la comarca, hem de buscar ara les causes ocasionants de la persistent anomalia.

En concepte nostre, la manca de assistència a les fires i mercats obeeix a factors que, per ser variis, procurarem exposar en aquest article de

avui i en el que pertoca al vinent nombre. En primer lloc creiem que s'imposa un detingut estudi de les causes que motiváren el senyalament dels dies i èpoques en que se celebren les fires i mercats; aixís veuríem clarament com les circumstancies han variat i que elles obliguen a alguna modificació, bé senyalant altres dies més convenients de l'any, bé introduint festes en quisques fires, sense suprimir-ne cap de les més amunt perque per si mateix se suprimeixen.

Com indicá l'autor de dos interessants articles publicats no fa gaire en el periódic local *El Deber*, les vies de comunicació formen potser el factor que més manifestament influeix en l'èxit de les fires i mercats a celebrar. La falta de carreteres en nostra comarca, la interminació de algunes d'elles i les irregularitats en la construcció d'altres, han perjudicat en gran manera els mercats i fires de la ciutat. Ha contribuït a les irregularitats en la construcció d'algunes carreteres, l'estar nostre districte representat durant molts anys, per persones foranes i per lo mateix desconexedores de les necessitats de nostra població, i si avui s'há corretgit en part ho devem al zel i laudable activitat del olotí digne i preclar que a les Corts ens representa.

Per cas exemplar aquí tenim la carretera que passant per Santa Pau i Mieres va d'Olot a Banyoles: si en la seva construcció no hi hagués hagut cap solució de continuïtat, com ocorregué de Santa Pau a Mieras, els d'aquesta última població s'haurien acostumat a concorre assiduament a nostres mercats, sens que avui assistissin als de Banyoles. El fet que lamentem fou construir el primer tros d'Olot a Santa Pau, el tercer de Mieras a Banyoles, deixant pel últim i en estat intransitable el tros de Santa Pau a Mieras.

Altre tan succeïx amb el tros que falta a construir des de la Salut al collet de Riu Buxent de la carretera que vá a Vich, que per les facilitats és on concorren els veïns d'aquesta costa; i aixís cada dia que's retrassa la terminació és una nova dificultat per a que aquella gent deixi el crèdit que amb les cases de comerç de Vich mutuament s'han establert, i l'adquireixin de nou en les de Olot, que des del començament de la construcció de la carretera abandonaren.

Tampoc els olotins haurien de permetre sense protesta l'estancament del tros que falta a construir de la carretera de Vallfogona a Coll de En Cobet, la qual ens posaria en comunicació directa no sols amb la comarca de Ripoll, sinó també amb tota la Cerdanya, afavorint en gran manera la concurrència a molts mercats de l'any, car els que d'allí vinguessin a Olot no haurien forçosament de passar per Sant Joan de las Abadesses, com ara succeïx.

Per últim, altra via de comunicació important comensada hi há, que, de termenar-se prompte, portaria molt profit a les fires, mercats i comerç en general, d'Olot. Ens referim a la carretera que surt d'aquí i arriba avui fins a Sant Salvador de Bianya, que ha d'unir-se amb la que passant per Sant Pau vá a Camprodón. Els comarcans d'aquesta vila han estat durant molts anys concurrents a nostres fires i mercats; però ara, en construcció el tros de Capsacosta, no sols tenen més facilitats per a anar a Ripoll i a Vich, sinó a Barcelona, on poden anar i retornar-ne en un dia, amb temps suficient per a complir totes les diligències més perentories.

Fácil és, doncs, comprendre la importància que tenen les carreteres; per aixó és un dever imposat pel patriotisme el de iniciar una enérgica propaganda per a que se activi la terminació de les començades i la obertura d'altres que es tenen en projecte, per a aixís intensificar la migrada vida comercial d'Olot.

C. AGUSTI.

La batalla de Catalunya

ASSAMBLEA I MANIFESTACIÓ

Veusaquí com tota la campanya de Catalunya a favor de reformes econòmiques, salvadores del treball actual i treball nou, va concretant-se, va aco-blant-se, va prenent forma en un acte d'aquells que posen tan alt l'esperit cívic dels catalans, la educació política de les masses, facin el que vulguin per contradir-lo, quatre inadaptats o una dotzena de confidants.

De les peticions de la Junta de la Mancomunitat catalana, de les campanyes parlamentàries fetes per senadors i diputats de tots els partits polítics catalans, de les campanyes de les societats econòmiques de l'actitut de la premsa catalana, de l'acte del Tibidabo, de la campanya de les societats obreres i cooperatives, dels acords d'Ajuntaments, i al cap de ells el de Barcelona, de la propaganda intensa de les necessitats reals i de les previsions de l'avenir, n'ha sortit l'idea d'un gran acte que organitza la Comissió mixta consistorial, amb representació de tots eis partits de Catalunya—fóra el datista, que hi destorbaria si no feia d'espiaeta—i amb representació de les societats obreres i cooperatives, que s'anomenen «Pro-Zona neutral» i que per les adhesions que té rebudes pot honrar-se amb el títol de representant de Catalunya.

Aquest acte—una assemblea i una manifestació popular que li donará forsa de plebiscit—s'ha senyalat pel diumenge dia 10 d'octubre. La Comissió ha aprovat ja la circular convocant-la i les Bases que

se li han de sometre; representants dels partits polítics, de les societats econòmiques, de les obreres i cooperatives, es reuneixen cada dia per acordar la organització de la manifestació popular. Catalunya va a parlar al Govern per llavis d'una solidaritat que no tindrà el sentimentalisme de la que va commoure Espanya el 1907, però que, més positiva, més extensa, més pràctica, senyalará als governs espanyols la via que ha de seguir per salvar el treball i preparar-lo per les contingències de la gran lluita econòmica que seguirá á la pau d'Europa, i expressará la més formidable protesta d'un poble, desitjós de viure i de treballar, contra una governació i una política que va obrint la fossa d'Espanya i organitzant una corrúa d'enterradors en la que no vol, en la que no pot figurar la nostra terra.

Era inevitable aquest acte, aquesta ciutadana expressió de la voluntat de Catalunya: l'hem previst sempre, sempre l'hem esperat. Sense ell, no solament hauríem fet els catalans un paper ridícol, sinó que hauríem estat escarnits i vergassejats pels nostres enemics i pels que temen l'exemple de Catalunya.

I havia de venir, i l'esperávem tal com s'organitza; expressió concreta de les aspiracions econòmiques de Catalunya, norma de conducta per a la representació parlamentària catalana; agrupament de totes les forces que representen la vida de Catalunya en totes les manifestacions de la seva activitat industrial, comercial, agrícola, política, cultural i social.

Que el Govern procurarà per tots els mitjans destorbar aquest acte, ho esperem; és més: ja ha comensat de fer-ho. La política de sembrar divisions i crear rezels per mitjà d'homes que a tot s'avenen o que res entenen, abusant de les febleses humanes, ja ha començat. Però ben inútilment.

El Govern, com el lliberal de 1905 y 1906, no farán més que ajudar el nou alçament de Catalunya, que, amb el sol fet d'existir, desmenteix i esmicola insidies i campanyes que contra les peticions de Catalunya han fet el Govern i la política catalanófoba de Madrid i successors del caciquisme.

Es el darrer esforç que fa Catalunya davant dels governs: després d'aquest acte, si Catalunya és menyspreada, si Catalunya és vençuda, ¿qué haurá de fer?

Ara com ara, les probabilitats de triomf están en raó directa de la importància de l'acte. Fem-lo que es digui amb la trascendència del moment, que respongui a les engunies de l'avenir, a la crisi del present, als enganys del passat. I després... després, a noves circumstàncies nova actuació. Veurem.

(De *La Ven de Catalunya*.)

AL-LOCUCIO

Habitants de la Garrotxa i del Empordá

Un dels propòsits que férem al possessionar-nos del Bisbat de Girona, que Deu Nos ha confiat, fou el de revifar l'esperit cristià per tot arreu; i per a lograr-ho res Nos ha semblat més oportú que acudir a la Verge Santíssima, tan espléndidament venerada en Nostra Diócesi.

Los Santuaris de Marfa omplen los pobles i les valls, i coronen les serres de Nostre Bisbat, de manera que'n ell no hi ha comarca sense algún d'aquests palaus de Marfa, que serveix per a sos habitants de lloc de refugi i ensemps és símbol hermós i característic de la pietat mariana de la propia regió.

Per xó, no estranyareu pas, caríssims fills en Jesucrist, qu'alcem enlaire nostres mirades; i com lo Santuari de la Mare de Deu del Mont és un dels més antics, i per lo tant, té les primícies de la pietat en Nostra Diócesi, en ell ens habem fixat, com lloc preferit per a començar nostra tasca; té'l dret de prescripció, i per ell devem començar.

I en efecte, havem resolt celebrar una festa en aquell Santuari, festa, que dongui 'ls resultats espirituals de pelegrinació, encara que no 'n tingui la verdadera fesomia.

A ella vos convidam el dia 10 del vinent octubre; acudiu-hi a dit Santuari. Nos hi assistirem, ajudant Deu, i vos acompanyarem en les pregaries a la Verge. Li demanarem en primer lloc, a nostra bona Mare, per la prosperitat espiritual i material del Bisbat, i particularment de vostres comarques; a més li demanarem per la pau del món, tant pertorbada per la guerra cruel i sagnant que s'están fent les nacions d'Europa. Pregarem també, per les necessitats del Papa, per la Santa Iglesia i per Espanya.

Altre fi ens proposem; i és que la devoció al Santuari de la Verge del Mont torni al esplendor d'altres èpoques, i sia vostre lloc d'ampar i consol. Per xó també tractem de promoure sa restauració, confiats en vostre auxili per a portar a cap semblant empresa.

Comarcants de la Garrotxa i del Empordá: *¡A la Mare de Deu del Mont, tots, el vinent dia 10 d' Octubre!*

¡Anem-hi tots a remoure el foc secular de la pietat de vostres pares, a pregar amb fe, a restaurar aquell Casal de la Regina del cel!

Vos ho demana la Verge, i en son nom, Vostre Prelat.

† FRANCISCO, BISBE DE GIRONA.

PUBLICACIONS

Eucologi.—Publicació oficial del Congrés Litúrgic de Monserrat.

La valor d'aquest llibre és dita en son próleg. De ell extraurem algunes paraules.

«Vet-aquí aquest llibre excels que se 't posa a les mans per a que 'l facis el teu tresor d'oració. No és un devocionari més de la pietat, que l'enginy o la devoció privada han format a ús dels fidels.

»Si el fas el teu llibre de pietat, et trobarás a ple en l'esperit de l'Iglesia, i cobraran més vigor i eficacia totes les altres fórmules de devoció que Ell recomana. Un dia preguntaren a Pius X que es podria cantar durant la Santa Missa, i aquesta fou la resposta: *canteu la Missa.* Ço et diem ara: no cerquis manera de orar per a assistir al sant sacrifici: *resa la Missa*, i en totes les festes, tal com el Papa recomana en el séu *Catecisme*, segueix veu a veu, cor a cor, la oració del sacerdot, i serà perfecta ta pregaria.»

Quaderns d'estudi.—(Demani's el prospecte de mostra, amb les condicions de sotscripció, etc., a les oficines dels «Quaderns», Consell d'investigació pedagògica, Urgell, 187, i a la Llibreria d'Alvar Verdguer, Rambla del Centre, núm. 5.)

Van cada dia posant-se a mans de tots instruments de col·laboració, de comunicació intel·lectual, mitjans d'informació, d'estudi.

Un il·lustre patrici, escrivia: «Pensament, qu'és manera d'amor, viu de paraules, de societat i companyia entre'ls homes; de col·laboració i comunió i de presència, dins cada home pensant, de vius i morts,—de Cultura.» Un dels instruments últims serà els «Quaderns d'Estudi» qu' al pròxim Octubre començaran de sortir. La seva missió serà, sembla, principalment pedagògica. La publicació serà distribuïda a tots els mestres i professors oficials que previament ho sol·licitin. Serà una manera de comunicació intel·lectual d'una classe, abans oblidada ara, però, cada jorn més enltaida.

Els Amics d'Europa.—Els Amics d'Europa continuen la seva humil publicació, sense fressa, sense cap clamorosa propaganda.

Entorn d'ells s'ha fet amb obstinació el buit i un hostil silenci. Nosaltres, però, qui des del principi ens adherírem a la llur obra, havem cregut ses paraules sempre, no estéril parlaría, sinó germen fecunde; tenint a la memoria l' aforisme de Joubert: «res de més subtil que 'ls germens; res, però, de més real; perquè ells són la causa de totes les realitats.»

Escola Superior dels Bells Oficis.—Projecte aprovat per la Excma. Diputació de Barcelona el dia 18 de Maig de 1914.

L'Escola Superior dels Bells Oficis és una legítima esperança. Voldríem que fos capida la seva trascendencia per aquells a qui directament sa labor va dirigida.

Veusaquí el próleg del projecte on s'exposa la necessitat de l'obra.

«El món marxa a la victoria de la competencia. I,

entre totes les competències possibles, cap té garantia tan sòlida d'avenir com aquella doble que s'ha a la vegada manual i intel·lectual, que signifiqui habilitat de mans unida a superioritat d'esperit.

»En un moment del segle XIX pogué semblar que el maquinisme i els seus progressos acabarien definitivament amb la tradició dels bells oficis manuals, que tant de glòria havien donat a afortunades ciutats i nacions. Per altre costat, un pseudo intel·lectualisme oficinesc i llibresc temptava les vocacions de la joventut amb la falaciosa esperança de pervindre de semi-oci i de senyoria...—Un gran fracàs moral i social ha seguit a l'imperi d'aquestes dues tendències. El maquinisme ha augmentat el pauperisme en els obrers manuals.

»La tendència pseudo-intel·lectual i burocràtica ha agravat considerablement la situació en un altra mena de pauperisme.—Mentrestant, els nostres ulls veuen resucitar en totes les nacions avençades els oficis d'art i aquests ésser més estimats cada dia i sos conreadors col·locar-se en situació més segura, independent i apreciada.—L'artísà noble, l'artista dels oficis, constitueix ja avui un dels tipus socials més selectes, i cada dia anirà a essent-ho més.

»Els poders públics no resten indiferents a aquest moviment. Cada país mostra avui interès vivíssim en restaurar la seva superioritat en aquelles arts antigues que un dia li donaren renom i riquesa, i en mantenir aquella superioritat, acomodant les velles tradicions a les necessitats noves.—Tots hi volen ésser en la rivalitat universal. Tots destinen a això atenció preferent i somes considerables.—No solament de marina de guerra viu la poixança d'un poble; mes de tota taça de porcel·lana perfecte que surt de la boca d'un forn.

»A Catalunya tenim en alguns bells oficis, les tradicions més envejables, unides al més lamentable present.—No podem confiar la restauració de aquelles a la espontaneïtat de l'interès privat i de l'aprenentatge. Una intervenció de l'acció pública és indispensable, és urgent, sinó volem rapidament sucumbir.»

L'inauguració de les ensenyances serà aquest primer d'octubre.

Butlletí de la Biblioteca de Catalunya.—En son darrer número se dona compte del «Catàleg de l'exposició de la premsa olotina» que publicà la Comissió de la Biblioteca Pública; se'n fa una crítica justa i s'elogia per aquella publicació la Comissió de la Biblioteca.

Informació Olotina

Un curset de Relligió. El dia 3 del corrent començaran a l'Església de la Mare de Deu del Turra uns Exercicis Esperituals per a homes i especialment pes a joves, organitzats per la Congregació de

la Immaculada i Sant Lluís. Es un gran acert la celebració anyal d'aquets cursets de Relligió coneguts amb el nom d'Exercicis: fins ens atrevirem a dir que constitueixen la forma més perfecta de predicació relligiosa car aixís ella es dona amb un mètode, un orde i una intensitat superiors als demés actes de apostolat cristià per medi de la paraula. El resultat és, naturalment, eficaç i per lo tant satisfactori. En aquesta ocasió és d'esperar majorment dita eficaçia per l'excepcional i merescut prestigi del sacerdot encarregat dels Exercicis, que és el zelós jesuïta reverent P. Vila.

A la Mare de Deu del Mont. Es de desitjar que no tra ciutat es trobi dignament representada en el Romiatje que s'ha de celebrar en el secular Santuari el dia 10 del corrent. En altre lloc de la present edició ens honorem publicant la fervorosa i bella allocució de nostre venerable Prelat convidant a tant simpática festa.

Mides sanitàries. Les que s'han pres darreument, ordenant una general vacunació contra la verola, convé que's facin complir rigorosament per veure si's pot acabar amb una malura que, per dessídia de la gent i omissió governativa, comensaba a constituir una vergonya per tots plegats.

Exit del curset d'ensenyança agrícola. Hi ha motius per a suposar que la labor dels il·lustrats professors de l'Escola Superior d'Agricultura i de nostre Sindicat Agrícola haurá resultat satisfactoriament profitosa. En un país com el nostre en que, per dissort, es concedeix encara tan poca importància al estudi de les coses útils ha estat encoratjador veure que un curs d'ensenyança professional ha lograt l'assistència d'una setantena d'alumnes.

Ademés sembla haver-se complert una de les principals missions d'aquest curset, que era la de despertar en nostres agricultors ganes de adquirir coneixements científics, primer pas per a que nostra producció agrícola millori. Son molts els alumnes que han començat a comprendre que no és lo mateix ser agricultor que rentista i que, en conseqüència cal mirar l'agricultura com una indústria i un comerç, que per a prosperar necessiten preparació científica de part dels qui l'exploitin.

Altre detall simpàtic i encoratjador d'aquest curset ha sigut l'assistència en ell dels alumnes de la assignatura de Agricultura del Col·legi de les Escoles Pies, majorment que segons s'ens diu no han pas sigut aquests joves assistents al curset els que han tret menor resultat de les lliçons, a jutjar per l'afició amb que les comentaven.

Ara lo que cal és que el Sindicat Agrícola procuri perllongar i intensificar el profit del curset, organitzant lo precís per a que les ensenyances rebudes s'escampin per tots els indrets de nostra comarca.

Entretant adreçem nostra enhorabona a tots, professors i alumnes.

VIDA OLOTINA

REVISTA QUINZENAL NACIONALISTA

Preus de subscripció: OLOT, any 2'50 pessetes.= Fora, any 3'00 pessetes
Número solt 10 céntims

Anuncis, segons tarifa.

Pagos a la bestreta.

Farmacia i Drogueria

JOAN GARDELUS I FILLS

Agents exclusius per a Olot dels tan recomenats productes de la
Perfumeria Gadalus
i de la
Crema Bella Aurora
i per a la provincia del insuperable
Champagne George Montagne

Tarifa d'anuncis en la coberta de Vida Olotina Administració: Clivillers, núm. 16

Anuncis

Una plana, 8 pessetes.=Mitja plana, 5 pessetes.=Un quart de plana, 3 pessetes.=
Un octau de plana, 1'75 pessetes.=Un setzau de plana, 1 pesseta.

Esqueles mortuories

Plana entera, 10 pessetes.=Mitja plana 6 pessetes.

Encaxos a 5 pessetes

Descomptes

Per 6 insercions, el 10 %.=Per 12, el 25 %.=Per 24, el 50 %.

